

Rónai Mihály Andrásné 20 Éves Korában

Gábor Marianne kábé 1937-ben mint a Képzőművészeti Főiskola hallgatója.

1935-ben érettségiztem, és ősszel kezdtem a főiskolára járni. Tizennyolc éves voltam.

A főiskolára már tizenhat éves kortól lehetett jelentkezni, és ha fölvtették az embert, járhatott. De akkor még nem rendes hallgató lett, hanem rendkívüli. Ami azt jelentette, hogy nem fekete indexük volt, hanem piros, és én nagyon irigyeltem őket, mert nem volt semmi kötelező számukra, csak dolgozni, festeni meg rajzolni. Nem volt semmi vizsgájuk, beírták, hogy jártak, nem jártak. Ennyi. Sajnos a szüleim nem engedték, hogy én ne érettségizzek. Mert mentem volna tizenhat éves koromban, de akkor nem jelentkezhettem. Érettségi után viszont rögtön.

Nekem, miután érettségi után jöttem, fekete indexem lett. Örültem, hogy kinn vagyok az iskolából, amit mindig utáltam, aztán újra iskolába kellett járnom. És újra volt magyar és világirodalom, történelem, filozófia, és sajnos minden félévben osztályoztak, azonkívül vizsgázni kellett, kollokválni.

A mesterek szerint voltak a növendékek, nem évfolyam szerint. Minden mesternél volt minden évfolyam. Én Rétihez mentem, akinek az volt a híre, hogy nagyon jó mester. Lehet, hogy annak idején jó mester volt, szóval nagyon tudott, de akkor már abszolút nem érdekelte őt az egész tanítás. Semmi emberi kapcsolatom nem volt vele. Festőtanár volt még akkor Aba-Novák, akiről mindenki hallott. Pont ellentéte volt a Szőnyi, akiért a fiatalság rajongott, ismerte a képeit, és aki minden évben kérte, hogy nevezzék ki, de évekig nem sikerült elérnie. Harmadéves voltam, amikor kinevezték. A harmadik évet már önára csináltam. Aztán ott volt Rudnay és Benkhard, és még valaki, akinek a neve nem jut eszembe.

Szobrásztanár volt a Sidló meg a Strobl Zsiga. Én mind a kettőhöz jártam, de ezt csak saját szorgalomból, fakultatíve egy-egy évet, mert festőszakon voltam, nem szobrászszakon.